

Τι είναι το φυλακο-βιομηχανικό σύμπλεγμα;

της Angela Y. Davis

Τι είναι το φυλακο-βιομηχανικό σύμπλεγμα; Για ποιο λόγο έχει σημασία; Μας εξηγεί η Angela Y. Davis:

Η φυλάκιση έχει γίνει μια απάντηση που δίνεται με το παραμικρό, σε υπερβολικά πολλά από τα κοινωνικά προβλήματα που επιβαρύνουν τους βυθισμένους στη φτώχεια ανθρώπους. Προβλήματα που συχνά καμουφλάρονται με τη βολική ομαδοποίηση τους στην κατηγορία “έγκλημα” και με την αυτόματη απόδοση της εγκληματικής συμπεριφοράς στους έγχρωμους. Η έλλειψη στέγης, η ανεργία, η εξάρτηση από τα ναρκωτικά, οι μεταδοτικές ασθένειες και ο αναλφαβητισμός είναι μόνο λίγα από τα προβλήματα που εξαφανίζονται από τη δημόσια θέα όταν οι άνθρωποι που τα αντιμετωπίζουν καταχωνιάζονται σε κάποιο κελί. Οι φυλακές λοιπόν, παρουσιάζονται σα μαγικό κόλπο. Ή καλύτερα, οι άνθρωποι που ψηφίζουν υπέρ νέων ποινών και φυλακών και σιωπηρά συναινούν στην εξάπλωση ενός δικτύου φυλακών και καταστημάτων κράτησης, έχουν εξαπατηθεί να πιστεύουν στα μαγικά αποτελέσματα της φυλάκισης. Όμως οι φυλακές δεν εξαφανίζουν τα προβλήματα αλλά τους ανθρώπους. Και η πρακτική εφαρμογή της εξαφάνισης τεραστίων αριθμών ανθρώπων από φτωχίες, μεταναστευτικές και φυλετικά περιθωριοποιημένες κοινότητες, έχει γίνει κυριολεκτικά μια μεγάλη επιχείρηση.

Πίσω από τη φαινομενική ευκολία των μαγικών υπάρχει πάντα έντονη παρασκηνιακή δραστηριότητα. Όταν οι φυλακές εξαφανίζουν ανθρώπους προκειμένου να δημιουργήσουν την ψευδαίσθηση ότι λύνουν τα κοινωνικά προβλήματα, ποινικές υποδομές πρέπει να δημιουργηθούν για να στεγάσουν έναν ραγδαία αυξανόμενο πληθυσμό φυλακισμένων. Αγαθά και υπηρεσίες πρέπει να παρασχεθούν για να διατηρηθούν οι έγκλειστοι πληθυσμοί ζωντανοί. Κάποιες φορές αυτοί οι πληθυσμοί πρέπει να διατηρούνται απασχολημένοι και άλλες, ιδιαίτερα στις καταπιεστικές φυλακές υπερ-υψίστης ασφαλείας και στα κέντρα κράτησης μεταναστών, πρέπει να στερηθούν οποιαδήποτε δραστηριότητα έχει κάποιο νόημα. Πλήθος σιδηροδέσμιων και αλυσοδεμένων ανθρώπων, διασχίζουν τα σύνορα καθώς μεταφέρονται από τη μια ομοσπονδιακή φυλακή στην άλλη. Όλη αυτή η διαδικασία που συνηθίζονταν να είναι κυρίως αρμοδιότητα του κράτους, τώρα διεξάγεται και από ιδιωτικές επιχειρήσεις, η σύνδεση των οποίων με το κράτος, στον τομέα που κατ’ ευφημισμών αποκαλείται “σωφρονισμός”, συντονίζεται επικίνδυνα με το στρατιωτικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα. Τα κέρδη που προκύπτουν από τις επενδύσεις στη βιομηχανία της τιμωρίας, σαν κι αυτά που προκύπτουν στην παραγωγή όπλων, ισοδυναμούν με κοινωνική καταστροφή. Λαμβάνοντας υπ’ όψιν τις βασικές ομοιότητες και τη δυνατότητα κέρδους των επιχειρηματικό-κρατικών κυκλωμάτων στους τομείς της στρατιωτικής παραγωγής και της απονομής ποινών, το εξαπλωμένο ποινικό σύστημα μπορεί πια να χαρακτηριστεί ως “φυλακο-βιομηχανικό σύμπλεγμα”.

Το χρώμα της φυλάκισης

Σχεδόν δύο εκατομμύρια άνθρωποι είναι σήμερα (1998) φυλακισμένοι στο τεράστιο δίκτυο των αμερικάνικων φυλακών και καταστημάτων κράτησης. Περισσότερο από το 70% του φυλακισμένου πληθυσμού είναι έγχρωμοι. Είναι ευρέως γνωστό ότι η γρηγορότερα αυξανόμενη ομάδα φυλακισμένων είναι οι μαύρες γυναίκες όπως και ότι οι αυτόχθονες αμερικάνοι είναι η μεγαλύτερη, αναλογικά με το μέγεθός της. Περίπου πέντε εκατομμύρια

άνθρωποι- συμπεριλαμβανομένων αυτών που έχουν περιοριστικούς όρους ή αναστολή- είναι υπό το καθεστώς άμεσης επίβλεψης από το σύστημα ποινικής καταστολής.

Τρεις δεκαετίες πριν, ο πληθυσμός των κρατουμένων ήταν περίπου το 1/8 του σημερινού μεγέθους. Ενώ οι γυναίκες αποτελούν ένα σχετικά μικρό ποσοστό ανθρώπων πίσω από τα κάγκελα, σήμερα ο αριθμός των έγκλειστων γυναικών στην Καλιφόρνια μόνο, είναι σχεδόν διπλάσιος από τον πληθυσμό των έγκλειστων γυναικών σε πανεθνικό επίπεδο το 1970. Σύμφωνα με τον Elliot Currie: «Η φυλακή караδοκεί στην κοινωνία μας σε μια πρωτοφανή έκταση στην ιστορία μας ή την ιστορία οποιασδήποτε άλλης βιομηχανικής δημοκρατίας. Κάπως σαν τους μεγάλους πόλεμους, ο μαζικός εγκλεισμός έχει γίνει το πιο ολοκληρωτικά εφαρμοσμένο κυβερνητικό πρόγραμμα της εποχής μας».

Προκειμένου να συσσωρεύσει ανθρώπινα κορμιά προορισμένα για την κερδοφόρα τιμωρία τους, η πολιτική οικονομία των φυλακών στηρίζεται στην φυλετικοποιημένη αντίληψη της εγκληματικότητας- όπως οι εικόνες των εξαρτώμενων από την κοινωνική πρόνοια γυναικών που γεννάνε παιδιά εγκληματίες- και σε ρατσιστικές πρακτικές στη σύλληψη, την καταδίκη και την παραδειγματική επιβολή ποινών. Τα έγχρωμα σώματα αποτελούν το βασικό ακατέργαστο ανθρώπινο υλικό σε αυτό το τεράστιο πείραμα εξαφάνισης των τεράστιων κοινωνικών προβλημάτων της εποχής μας. Μόλις η αύρα της μαγείας εξαφανιστεί από την λύση της φυλάκισης, αυτό που αποκαλύπτεται είναι ο ρατσισμός, η ταξική βία και η παρασιτική σαγήνη του καπιταλιστικού κέρδους. Το φυλακο-βιομηχανικό σύστημα, ηθικά και υλικά, απομυζεί τον πληθυσμό του και καταβροχθίζει τον κοινωνικό πλούτο, αναγκασμένο να ανταπεξέλθει στα πολλά προβλήματα που έχουν οδηγήσει στην αύξηση του αριθμού των κρατουμένων.

Όσο οι φυλακές κερδίζουν συνεχώς χώρο στο κοινωνικό πεδίο, άλλα κυβερνητικά προγράμματα που μέχρι πρότινος επιλέγονταν για να ανταποκριθούν στις ανάγκες της κοινωνίας- όπως η προσωρινή βοήθεια σε άπορες οικογένειες- τείνουν να εξαλειφθούν. Η υποβάθμιση της δημόσιας παιδείας, σε συνδυασμό με την αναβάθμιση της πειθαρχίας και της ασφάλειας σε κυρίαρχα, πάνω από τη μάθηση, ζητήματα, στα δημόσια σχολεία των φτωχών κοινοτήτων, είναι άμεσα σχετιζόμενα με την “λύση” της φυλακής.

Βγάζοντας κέρδος από τους κρατούμενους

Με τις φυλακές να πολλαπλασιάζονται στην αμερικάνικη κοινωνία, το ιδιωτικό κεφάλαιο έχει εισχωρήσει στη βιομηχανία της τιμωρίας. Αν οι φυλακές γίνονται ολοένα και πιο σημαντικές στην αμερικάνικη οικονομία, είναι ακριβώς επειδή παρέχουν τη δυνατότητα του κέρδους. Αν η έννοια της τιμωρίας ως πηγή ενδεχόμενων υψηλών κερδών είναι από μόνη της άθλια, τότε η στρατηγική που βασίζεται σε ρατσιστικές λειτουργίες και ιδεολογίες ώστε να εξωραϊστεί και να γίνει κερδοφόρα η μαζική τιμωρία είναι ακόμα πιο ελεεινή.

Η ιδιωτικοποίηση των φυλακών είναι το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα της σύγχρονης τάσης του κεφαλαίου προς την βιομηχανία της φυλακής. Όμως, ενώ ακόμα και οι κρατικές φυλακές συχνά δε συμμορφώνονται στα διεθνή δεδομένα για τα ανθρώπινα δικαιώματα, οι ιδιωτικές είναι ακόμα πιο επιπόλαιες. Τον Μάρτιο αυτού του χρόνου (1998), η Σωφρονιστική Εταιρεία της Αμερικής (CCA), η μεγαλύτερη εταιρεία ιδιωτικών φυλακών στις Ε.Π.Α. διέθετε 54.944 κλίνες σε 68 καταστήματα κράτησης ως ιδιωτικές ή δημόσιες φυλακές στις Ε.Π.Α., στο Πουέρτο Ρίκο, στο Ηνωμένο Βασίλειο και την Αυστραλία. Ακολουθώντας την παγκόσμια τάση της υποβολής περισσότερων γυναικών σε δημόσια τιμωρία, η ΣΕΑ προσφάτως άνοιξε μια γυναικεία φυλακή, έξω από την Μελβούρνη. Η

εταιρεία πρόσφατα προσδιόρισε την Καλιφόρνια ως το “νέο σύνορό” της.

Η Σωφρονιστική Εταιρεία του Γουακενχάτ (WCC), η δεύτερη μεγαλύτερη εταιρεία φυλακών των Ε.Π.Α. κέρδισε συμβόλαια και επιχορηγήσεις για να διαχειριστεί 46 φυλακές στην Β. Αμερική, στο Ηνωμένο Βασίλειο και στην Αυστραλία. Της ανήκουν συνολικά 30.424 κλίνες καθώς επίσης συμβόλαια για τις υπηρεσίες υγείας, την μεταφορά και την ασφάλεια των κρατουμένων.

Ως τώρα, τα κέρδη της CCA και της WCC πηγαίνουν πολύ καλά. Μεταξύ του 1996 και του 1997, τα έσοδα της CCA αυξήθηκαν κατά 58% από 293 εκατομμύρια δολάρια σε 426 εκατομμύρια. Τα καθαρά κέρδη της αυξήθηκαν από 30,9 εκατομμύρια σε 53,9. Η WCC αύξησε τα έσοδα της από 138 εκατομμύρια δολάρια το 1996 σε 210 το 1997. Σε αντίθεση με τα κρατικά σωφρονιστικά ιδρύματα, τα υπέρογκα κέρδη από αυτά τα ιδιωτικά ιδρύματα βασίζονται στη μαύρη εργασία.

Το φυλακο-βιομηχανικό σύμπλεγμα

Όμως οι εταιρίες των ιδιωτικών φυλακών είναι μόνο το πιο εμφανές στοιχείο της αυξανόμενης ιδιωτικοποίησης της τιμωρίας. Οι κρατικές αναθέσεις οικοδόμησης νέων φυλακών, έχουν τονώσει την κατασκευαστική βιομηχανία. Ο κλάδος των αρχιτεκτόνων έχει εντοπίσει μια νέα σημαντική τάση· αυτή του σχεδιασμού φυλακών. Η τεχνολογία που αναπτύσσεται για τον στρατό από εταιρείες όπως η Westinghouse, πωλείται για χρήση στους τομείς επιβολής νόμου και τιμωρίας.

Επιπλέον, εταιρείες που μοιάζουν να μην έχουν σχέση με την τιμωρική αγορά, στην πραγματικότητα σχετίζονται με την επέκταση του φυλακο-βιομηχανικού συμπλέγματος. Οι μετοχές των εταιρειών κατασκευής φυλακών είναι μια από τις πολλές πηγές κερδοφόρων επενδύσεων για επιτυχημένους επενδυτές όπως ο Merrill Lynch. Η MCI χρεώνει τους κρατούμενους και τις οικογένειές τους, με εξωφρενικές τιμές για τις αναγκαίες σ' αυτούς τηλεφωνικές κλήσεις, οι οποίες συχνά είναι η μόνη επαφή που έχουν οι κρατούμενοι με τον έξω κόσμο.

Πολλές επιχειρήσεις, των οποίων τα προϊόντα καταναλώνουμε σε καθημερινή βάση, έχουν καταλάβει ότι η εργατική δύναμη των κρατουμένων, μπορεί να είναι τόσο κερδοφόρα όσο η εργατική δύναμη του Τρίτου Κόσμου την οποία εκμεταλλεύονται οι αμερικάνικες πολυεθνικές. Έτσι οι εργάτες που ανήκουν σε συνδικάτα, εκτοπίζονται στην ανεργία και πολλές φορές καταλήγουν ακόμα και στη φυλακή. Κάποιες από τις εταιρείες που χρησιμοποιούν την εργατική δύναμη των κρατουμένων είναι η JBM, Motorola, Compaq, Texas Instruments, Honeywell, Microsoft, Boeing. Όμως, δεν είναι μόνο οι βιομηχανίες υψηλής τεχνολογίας, που δρέπουν τους καρπούς τις εργασίας των κρατουμένων. Τα καταστήματα της Nordstrom πουλάνε τζιν με την ετικέτα “Prison Blues” όπως επίσης μπλουζάκια και πανωφόρια φτιαγμένα στις φυλακές του Oregon. Το διαφημιστικό σλόγκαν για αυτά τα ρούχα είναι: «φτιαγμένα μέσα, για να φορεθούνε έξω». Οι κρατούμενοι στη Maryland τσεκάρουν γυάλινα μπουκάλια και βάζα που χρησιμοποιούνται από την Revlon και την Pierre Cardin και σχολεία από όλο τον κόσμο αγοράζουν αναμνηστικές κούπες αποφοίτησης και τηβέννους φτιαγμένες από κρατούμενους της Νότιας Καρολίνας.

Για τις ιδιωτικές επιχειρήσεις γράφει η Eve Goldberg και η Linda Evans (πολιτικοί κρατούμενοι στο ομοσπονδιακό σωφρονιστικό κατάστημα στο Δουβλίνο της Καλιφόρνιας) η εργασία των κρατουμένων είναι σαν τη κότα με τα χρυσά αυγά. Χωρίς απεργίες. Χωρίς συνδικαλισμό. Χωρίς ταμείο ανεργίας ή εργατικές αποζημιώσεις. Χωρίς το εμπόδιο της

διαφορετικής γλώσσας όπως στις ξένες χώρες. Οι νέες φυλακές Λεβιάθαν είναι χτισμένες σε χιλιάδες στρέμματα εργοστασίων μέσα από το τοίχος. Οι κρατούμενοι εισάγουν δεδομένα για την Shevron, κάνουν τηλεφωνικές κρατήσεις για την TWA, εκτρέφουν γουρούνια, φτυαρίζουν κοπριά, φτιάχνουν ηλεκτρικούς πίνακες, λιμουζίνες, στρώματα νερού και εσώρουχα, για τη Victoria Secret – όλα με κοινό παρανομαστή το κόστος της “ελεύθερης εργασίας”.

Καταβροχθίζοντας τον κοινωνικό πλούτο

Παρόλο που η εργασία των κρατουμένων- η οποία σε τελική ανάλυση αμείβεται σε ένα επίπεδο πολύ χαμηλότερο του βασικού μισθού- είναι πολύ κερδοφόρα για τις ιδιωτικές εταιρείες που την χρησιμοποιούν, το ποινικό σύστημα από μόνο του δε παράγει πλούτο. Καταβροχθίζει τον κοινωνικό πλούτο που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για την επιδότηση κατοικιών για αστέγους, για τη βελτίωση της δημόσιας παιδείας των φτωχών και φυλετικά περιθωριοποιημένων κοινοτήτων, για να δημιουργήσει δημόσια προγράμματα απεξάρτησης από τα ναρκωτικά για άτομα που θέλουν να απαλλαγούν από τις εξαρτήσεις τους, να δημιουργήσει ένα εθνικό σύστημα υγείας, να επεκτείνει προγράμματα που καταπολεμούν το AIDS, να ξεριζώσει την ενδοοικογενειακή βία και σταδιακά να δημιουργήσει θέσεις εργασίας με ικανοποιητικές αποδοχές για τους ανέργους.

Από το 1984 άνοιξαν περισσότερες από 20 καινούργιες φυλακές στην Καλιφόρνια τη στιγμή που μόνο μια πανεπιστημιακή σχολή προστέθηκε στο κρατικό πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας και καμμία στο δεύτερο πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας. Το 1996-97 η ανώτατη εκπαίδευση απολάμβανε μόλις το 8,7% του προϋπολογισμού ενώ στον σφραγισμό αντιστοιχεί το 9,6%. Τώρα που η επανένταξη των αποκλεισμένων έχει κηρυχτεί παράνομη στην Καλιφόρνια, έγινε προφανές ότι η εκπαίδευση προορίζεται για κάποιους ανθρώπους ενώ η φυλακή για άλλους. Πενταπλάσιοι μαύροι έχουν μπει τα τελευταία χρόνια στη φυλακή από ότι στα τετραετούς φοίτησης κολέγια και πανεπιστήμια. Αυτός ο νέος διαχωρισμός έχει επικίνδυνες συνέπειες για ολόκληρη τη χώρα.

Απομονώνοντας ανθρώπους χαρακτηρισμένους ως εγκληματίες, η φυλακή συγχρόνως ενισχύει και αποκρύπτει το δομικό ρατσισμό της αμερικάνικης οικονομίας. Οι ισχυρισμοί για χαμηλά επίπεδα ανεργίας, ιδίως στις κοινότητες των μαύρων, έχουν νόημα μόνο αν κάποιος θεωρήσει ότι ο τεράστιος αριθμός ανθρώπων στη φυλακή έχει πραγματικά εξαφανιστεί και για αυτό δεν έχει δικαίωμα στην εργασία. Οι αριθμοί των μαύρων και των λατιναμερικάνων, προσφάτως εγκλεισμένων, κυμαίνονται στο 2% της αντρικής εργατικής δύναμης. Σύμφωνα με τον εγκληματολόγο David Downes : «αν εξετάσουμε τον εγκλεισμό ως καμουφλαρισμένη ανεργία, μπορεί το επίπεδό της να αυξηθεί κατά περίπου 1/3 στο 8%. Οι συνέπειες στην εργατική δύναμη των μαύρων είναι ακόμα πιο εντυπωσιακές ανεβάζοντας την ανεργία των μαύρων αντρών από το 11 στο 19%».

Η κρυφή ατζέντα

Ο μαζικός εγκλεισμός δεν είναι η λύση στην ανεργία, ούτε είναι η λύση στα προβλήματα που κρύβονται πίσω από ένα ραγδαία αυξανόμενο δίκτυο φυλακών και καταστημάτων κράτησης. Ωστόσο, η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων έχει εξαπατηθεί να πιστεύει στην αποτελεσματικότητα της φυλάκισης ακόμα κι αν τα ιστορικά δεδομένα ξεκάθαρα αποδεικνύουν ότι οι φυλακές δεν λύνουν κάποιο πρόβλημα. Ο ρατσισμός έχει υπονομεύσει την ικανότητα μας να παράγουμε έναν δημοφιλή κριτικό λόγο που να ανταγωνίζεται την ιδεολογική απάτη που αναγάγει τη φυλάκιση σε κλειδί της δημόσιας ασφάλειας. Το

επίκεντρο της προσοχής της κρατικής πολιτικής, ραγδαία μετατοπίζεται από το κοινωνικό κράτος στον κοινωνικό έλεγχο.

Μαύροι, Λατιναμερικάνοι, αυτόχθονες αμερικάνοι και πολλοί Ασιάτες νεολαίοι απεικονίζονται ως οι πρωτεργάτες της βίας, της διακίνησης ναρκωτικών και ως ζηλόφθονες για τα αγαθά που δε δικαιούνται να κατέχουν. Νεαρές μαύρες και λατιναμερικάνες παρουσιάζονται ως σεξουαλικά ασύδοτες γυναίκες που γεννοβολούν μωρά και φτώχεια. Η εγκληματικότητα και η παρέκκλιση είναι φυλετικοποιημένες. Η επιτήρηση έτσι είναι επικεντρωμένη στις κοινότητες των έγχρωμων, των μεταναστών, των ανέργων, των αναλφάβητων, των άστεγων και γενικά αυτών που έχουν μειωμένη πρόσβαση στις κοινωνικές παροχές. Η δυνατότητα πρόσβασης στις κοινωνικές παροχές συνεχίζει να μειώνεται σε μεγάλο βαθμό επειδή η επιβολή του νόμου και τα μέτρα ποινικής προστασίας όλο και περισσότερο τις καταβροχθίζουν. Το φυλακο-βιομηχανικό σύμπλεγμα έχει έτσι δημιουργήσει έναν φαύλο κύκλο τιμωρίας που μόνο διευρύνει τη φτώχεια αυτών που το πρόβλημα της φτώχεια τους υποτίθεται ότι λύνεται με τη φυλάκιση.

Έτσι όσο το κέντρο βάρους της κυβερνητικής πολιτικής μετατοπίζεται από την κοινωνική πρόνοια στον έλεγχο του εγκλήματος, ο ρατσισμός διεισδύει πιο βαθιά στις οικονομικές και ιδεολογικές δομές της αμερικάνικης κοινωνίας. Εντωμεταξύ συντηρητικοί σταυροφόροι εναντιώνονται στη επανένταξη των αποκλεισμένων και την πολυπολιτισμική εκπαίδευση που οδηγούν στο τέλος του ρατσισμού, αν και οι αντίπαλοί τους θεωρούν ότι τα υπολείμματα ρατσισμού μπορούν να εξωραϊστούν με τον διάλογο και τη συζήτηση. Οι συζητήσεις όμως για τις “σχέσεις μεταξύ των φυλών” δύσκολα θα διαλύσουν το φυλακο-βιομηχανικό σύμπλεγμα που θρέφει και γιγαντώνει τον ρατσισμό που κρύβεται βαθιά στις δομές τις κοινωνίας μας.

Η εμφάνιση του αμερικάνικου φυλακο-βιομηχανικού συμπλέγματος σε μια συγκυρία ραγδαίας συντηρητικοποίησης , σηματοδοτεί μια νέα ιστορική στιγμή, οι κίνδυνοι της οποίας είναι χωρίς προηγούμενο. Αλλά αυτό είναι και μια ευκαιρία. Υπολογίζοντας τον εντυπωσιακό αριθμό από απλά εγχειρήματα που συνεχίζουν να αντιστέκονται στην επέκταση της βιομηχανίας της τιμωρίας, οφείλει να γίνει εφικτό να βρεθούν αυτές οι προσπάθειες μαζί για να δημιουργηθούν ριζοσπαστικά και ορατά σε εθνικό επίπεδο κινήματα που πειστικά θα υποστηρίξουν ότι αυτό που χρειαζόμαστε δεν είναι καινούργιες φυλακές αλλά νέο σύστημα υγείας, στέγασης, μόρφωσης, προγράμματα απεξάρτησης, εργασίας. Για να διασφαλίσουμε ένα δημοκρατικό μέλλον, είναι δυνατόν και απαραίτητο να συνυψάνουμε τα ποικίλα νήματα αντίστασης στο φυλακο-βιομηχανικό σύμπλεγμα σε ένα δυναμικό κίνημα κοινωνικής αλλαγής.

Μετάφραση Α. Θεοφίλου
Ε' πτέρυγα φυλακών Δομοκού

11/04/13

Σημείωση: χρησιμοποιώ τον όρο φυλακο-βιομηχανικό σύμπλεγμα και όχι σωφρονιστικό βιομηχανικό καθώς η ίδια η συγγραφέας χρησιμοποιεί τον όρο prison-industrial και όχι το correctional industrial complex. Βλέπε Angela Davis: Are prisons obsolete? σελίδα 86. Επίσης, γιατί η έννοια της φυλακής ως “σωφρονιστικό” κατάσταση είναι ξεπερασμένη. Οι φυλακές πια λέγονται καταστήματα κράτησης.

Μετάφραση: Τάσος Θεοφίλου

Αναδημοσίευση από Πρακτορείο RIOTERS